

JAK SE PLNÍ SNY

Zuzana Vávrová

Jak se plní sny

Zuzana Vávrová

Věnováno mé rodině - jmenovitě mamce Ladce Vávrové, tatkově Petrovi Vávrovi a mým dvěma bráchům Tomovi a Vojtovi Vávrovi, kteří i když ne vždy souhlasí se všemi mými aktivitami, tak mě nesmírně milují a poskytují mi úžasné zázemí. Díky vám vím, že se vždycky mám kam vrátit. Bez vás by se nic z toho, o čem zde píší, nejspíš vůbec nestalo. Děkuji! ♥

Jak se plní sny
Copyright © Zuzana Vávrová, 2017
Všechna práva vyhrazena.

1. vydání

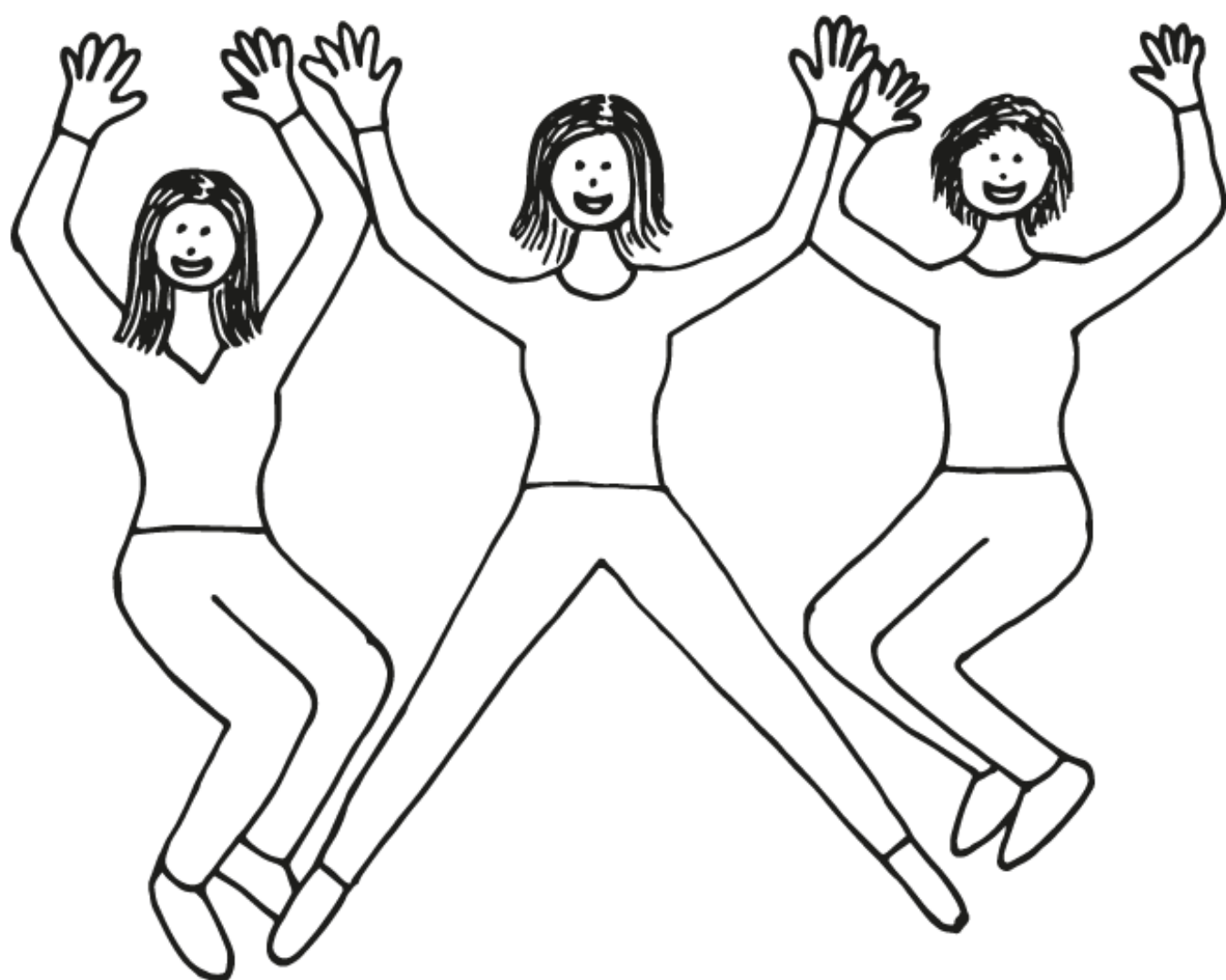
ISBN 978-80-270-2702-6

Obsah

Sen č. 1: Dojet k moři na kole.....	7
Sen č. 2: Studovat v zahraničí.....	37
Sen č. 3: Podnikat.....	137
Sen č. 4: Pracovat ve Francii.....	169
Sen č. 5: Napsat a vydat knihu	219

Šem č. 2

STUDOVAŤ ROK V ZAHRANIČÍ

Jak jsem neudělala zkoušku a málem přišla o 8 000 Kč

Druhý předmět, ten marketing, už byl těžší. Chodili jsme na přednášky a cvičení a na základě teorie museli zpracovávat ty případový studie, který jsem popisovala na začátku. Zakončený to bylo zkouškou. Byla písemná a – neudělala jsem ji. Naštěstí na ni byl vypsanej jeden opravnej termín. Jenže ten byl zrovna v době, kdy jsem měla objednanej a zaplaceněj pětidenní zájezd do nejsevernějšího města ve Švédsku, Kiruny, a národního parku Abisko. V případě příznivýho počasí byla možnost dojet až do Norska do přístavu Narvik.

Problém byl v tom, že zájezd se konal ve všední dny. Ve škole jsme sice měli povolený nějaký absence, ale nevěděla jsem, jak to dopadne s tou zkouškou. Proto jsem hodně přemýšlela, jestli si zájezd mám kupovat nebo ne. Ale podívat se za polární kruh do Laponska byl můj sen a byl to taky důvod, proč jsem si ze dvou švédských univerzit, které jsme měli pro vycestování na výběr, vybrala právě tu v Borlänge.

Zájezd byl dost drahý a já přemýšlela, jestli do toho jít. Radila jsem se s rodiči, protože by to byli oni, kdo by ho platil. Ale řekli mi, že brácha v létě letěl za kamarádem do Portugalska a taky mu to zaplatili, tak ať jedu. A jelikož se zájezd konal v půlce prosince, tak to budu mít jako dárek k Vánocům.

Pokud jsem chtěla jet, tak bylo potřeba zájezd zajednat v předstihu, protože místa se rychle plnila. Nezbylo mi tedy nic jiného, než to risknout a zájezd si koupit. Jenže zkoušku jsem nakonec neudělala a jiný opravný termín nebyl. A hýbat se nedalo ani s termínem zkoušky ani s termínem zájezdu. Tak, a co teď. Přijít o 8 000 Kč a splněný sen a nebo nejít na tu zkoušku, neudělat ji a riskovat vracení stipendia?

Věděla jsem sice, že mám možnost jeden předmět z těch čtyř neudělat, protože podmínkou pro získání stipendia bylo přivést aspoň 18 kreditů ze 30. Já už sice měla jeden předmět hotový, tu prezentaci v angličtině, ale to bylo pořád sakra málo a spolíhat na to, že oba zbývající předměty potom udělám, mi přišlo příliš riskantní. No jo, jenže když půjdu na ten opravný termín, tak nebudu moci jet do Kiruny a přijdu o dost peněz. A teď babo rad'.

Situace byla neřešitelná, ale kupodivu si nevzpomínám, že by mě to nějak moc znepokojovalo. Asi mi došlo, že tohle prostě sama nezvládnou a tak bude muset zasáhnout nějaká vyšší moc. A taky, že jo. Nějakou náhodou jsem zjistila, že ve Švédsku je možné dělat zkoušky i na jiném místě než ve škole a to v nějaké veřejné instituci jako je jiná univerzita, úřad anebo i policejní stanice. Dokonce je možné dělat zkoušky i v zahraničí, ale za to už se něco platí. Takže s datem zkoušky se sice hýbat nedalo, zato s místem konání ano. No sláva.

Teď už jen najít v Kiruně místo, kde budu moci zkoušku složit a někoho, kdo za mě bude zodpovídat. S googlováním už jsem měla zkušenosti. Spousta webovek ve Švédsku má i svou anglickou verzi a zbytek jistil překladáč. Se svým požadavkem jsem obeslala pár univerzit, až mi konečně přišla odpověď: „It's ok.“ Tak paráda.

Teď už jen skloubit zkoušku s programem, který byl v rámci zájezdu naplánovaný. Měli jsme totiž pobývat na dvou až třech místech a já potřebovala být v daný čas v Kiruně. Zeptala jsem se tedy v agentuře, která zájezd pořádala, a bylo mi řečeno, že v to dopoledne v Kiruně budeme a v plánu je nějaký program navíc, který se ale doplácel zvlášť.

Jednalo se o jízdu se psím spřežením. Ne, že bych to nechtěla zkusit, ale už takhle mi to přišlo celé docela drahé a nechtělo se mi platit ještě něco navíc. A můj záměr byl podívat se do Laponska a prozkoumat to tam. Takže mi ani nevadilo, že jsem to musela oželeť.

Tak prima, jak se to krásně vyřešilo. Na rčení: „*Každý problém má řešení. A nejen jedno!*“ něco opravdu bude.

Jak se žije s třemi hodinami světla denně

Tak a mohlo se vyrazit! Jela jsem s tou kamarádkou z Čech, se kterou jsme podnikly náš první roadtrip. Večer nás naložil autobus, který jel už z jihu Švédska a po cestě nabíral klienty, což byli převážně studenti. Jeli jsme celou noc, vždyť to také bylo vzdálené přes 1 000 km. Ráno jsme dorazili do Kiruny, ubytovali jsme se a šli na komentovanou prohlídku městem. Dozvěděli jsme se, že město existuje hlavně díky místnímu dolu na železnou rudu, který zaměstnává většinu obyvatel. Zbytek lidí tu pak pro ně pracuje ve službách.

Navečer pak byla prohlídka toho dolu. Platila se navíc, ale tohle jsem si nemohla nechat ujít. V jednom dole jsem se byla podívat už ve městě Falun, který se nachází kousíček od našeho Borlänge. Jenže důl ve Falunu byl už dávno zavřenej, takže to byla spíš taková historická prohlídka. Nicméně i tak moc zajímavá.

Zato důl v Kiruně byl stále aktivní a tak jsem mohla pozorovat vývoj způsobu těžby za poslední století. Dřív lidi kutali všechno ručně pomocí různých primitivních nástrojů. Práce to byla velmi tvrdá a nebezpečná, protože se stávalo, že lidi byli v dolech zavaleni.

V Kiruně jsme se dozvěděli, že dneska většinu práce dělají stroje buď plně automatizované a nebo stroje ovládané lidmi z povrchu země, takže dole pod zemí lidí pracuje jen minimum. Rovnou v dole se ruda po vytěžení nakládá na vagóny a je po železnici posílána buď do švédského přístavu Luleå a odtud pak putuje na lodích k zákazníkům v Baltském moři, anebo do norského přístavu Narvik a odtud loděmi do celého světa.

Taky mě zaujalo, že se kvůli těžbě bude muset půlka města, které má asi 18 000 obyvatel, přestěhovat. Důl se postupně rozšiřuje čím dál víc pod město, kterému hrozí propadnutí. Firma, která tu vlastní a staví domy, zároveň vlastní důl, takže to má asi spočítané a nejspíš se jim to vyplatí. Taky mě překvapilo, že by tady rádo pracovalo víc lidí, jenže mají problém sehnat bydlení a to i přesto, že výstavba nových domů a bytů je v plném proudu.

Druhý den ráno jsem šla psát tu zkoušku. Univerzitu i osobu za mě zodpovědnou jsem našla snadno. Paní mě posadila do nějaké kanceláře a odešla. Kancelář byla sice prosklená a občas okolo někdo prošel, ale jinak si mě nikdo nevšímal. Když mi okolnosti tak nahrávaly, tak jsem nakonec většinu zkoušky opsala a nakonec ji úspěšně složila. Hrdá na to nejsem, ale nevím, jestli bych ji udělala bez toho.

Takže ač ten problém s krytím termínu zkoušky a zájezdu zpočátku vypadal jako strašná pohroma, tak mi nakonec umožnil zkoušku udělat, protože u nás na univerzitě v Borlänge se opisovat nedalo. Ne, že bych to měla v plánu, ale zkouška byla těžká a já si lámala hlavu nad tím, jak ji udělám. A nakonec se to takhle vyřešilo samo.

Odpoledne jsme se jeli podívat do Icehotelu, tedy hotelu, který byl celý (až na matrace na postelích) z ledu a sněhu. Každý rok ho staví znovu. Sjedou se sem umělci z celého světa a vytváří vybavení pokojů, různé sochy a ornamenty ve zdech. Každá místnost je na určité téma a každá je jiná. Součástí je i ledový bar a hlavně zázemí klasického hotelu, kde je teplo, záchody a sprchy, takže do ledového hotelu hosti chodí v podstatě jen přespat pro ten zážitek.

Pak jsme ještě navštívili sobí farmu, kde jsme každý dostali trochu sušeného lišejníku, kterým jsme mohli soby krmit. Inu u nás holt dobytek žere v zimě seno, kdežto za polárním kruhem lišejník.

Taky jsme se sesedli v tradičním kruhovém obydlí obyvatel Laponska – Sámů. Tohle bylo ale dělané jen pro turisty a nikdo tu jinak nebydlel. Podobalo se teepee, akorát mělo pevné dřevěné stěny a až střecha byla plátěná. Uprostřed hořel oheň a jeden místní obyvatel nám povídal o svém životě. Ač vypadal jako obyčejný pastevec sobů, tak uměl spoustu jazyků a zajímavě vyprávěl.

Dal nám ochutnat nějaký vývar. Moc jsem mu nerozuměla, z čeho přesně je, ale pochopila jsem, že z nějaké části soba. Já jako v té době zapřísáhlý vegetarián jsem k tomu měla zpočátku odpor. Jenže pak jsem si řekla, že musím využít této příležitosti, protože k tomuto nápoji se jinak asi těžko dostanu. Nakonec jsem teda trošku té tekutiny usrkla. Nebylo to nic tak hrozného, jak jsem se obávala. Chutnalo to prostě jako slaná voda.

Večer jsme pak dorazili do národního parku Abisko. Jelikož jsme tu byli v půlce prosince, tedy v době, kdy jsou tu dny nejkratší, tak jsme moc času na prozkoumávání okolní přírody neměli. V Kiruně slunce ještě na hodinku denně vylezlo, ale tady jsme byli ještě trošku severněji, takže tady už na nás za celý den nevykouklo vůbec. To ale naštěstí neznamena, že by byla celý den tma. Přibližně od 11:00 se začalo rozednívat, ale ve dvě hodiny už byla zase tma jak v pytli.

U nás v Borlänge se v zimě rozednívalo asi o hodinu později a slunce zapadlo o hodinu dřív než v ČR. Takže nejkratší den začínal v devět a končil

ve tři odpoledne. Původně jsem si myslela, že to bude hodně depresivní a bála se, jak to budu zvládat, ale nakonec mi to ani nijak zvlášť nevadilo.

Švédí jsou na to zvyklí a tak mají všude venku i v domech různý světýlka a svíčky, takže ta tma pak vypadá optimističtěji. To bylo něco na mě, protože já svíčky miluju. Musela jsem si jen dávat pozor, abych se stihla včas vrátit z procházky anebo vyjížďky na kole.

Pamatuju si na chvíle, kdy jsem přišla domů, zapálila si v pokoji svíčky, pustila relaxační hudbu a zažívala překrásné pocity klidu, pohody a takového vnitřního štěstí, radosti a míru. Jen tak, bez nějaké vnější příčiny, prostě jen uchvácená silou okamžiku.

Nejkrásnější a nejsilnější jsem tyhle pocity měla, když jsem přišla z bazénu. Za 1 800 Kč (což bylo nejlevnější plavání, které jsem sehnala) jsem si koupila permanentku na 10 vstupů takzvaného „Motionssim“. Bylo to kondiční plavání v šeru svíček za zvuků klidné hudby. Vodu prozařovala světla ve stěnách bazénu, kolem kterých mě moc bavilo proplouvat a pozorovat stíny, které vytvářím. Pokaždé jsem tak půl hodky plavala a pak šla do sauny umístěné ve sprchách. Švédí saunování milují, takže sauna byla zahrnutá v ceně vstupného. Pak jsem šla zase na chvíli plavat a po zklidnění v sauně se mi plavalo mnohem snadněji.

Připadala jsem si mnohem lehčí a ladnější. Přestala jsem se pořád někam hnát a vychutnávala si každíčký pohyb, který vytvářím. Neplavala jsem pro maximální rychlost nebo uplavanou vzdálenost, ale pro plavání samotné. Pro tichou radost z toho okamžiku. Pro dokonalost pohybu.

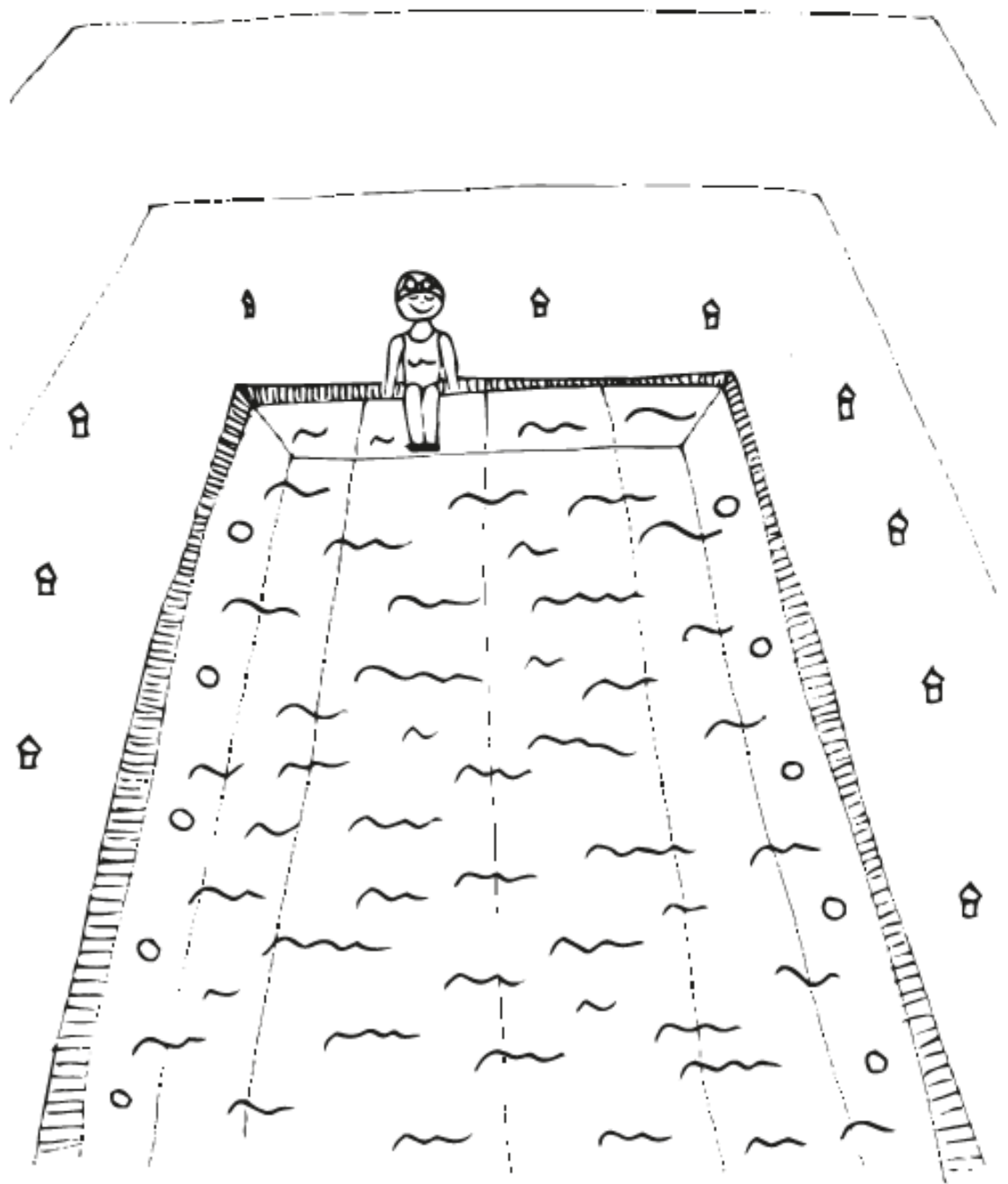
Přišlo mi, jako kdyby se to všechno dělo téměř samo a já si jen tak plula v proudu, který tu byl celou dobu, jenže jsem o něm doteď nevěděla. Moje srdce jásalo a já se cítila opravdu šťastná.

Někdy jsem přestala plavat, vylezla z vody a jen tak seděla na kraji bazénu, pozorovala dění okolo a vychutnávala si ty báječné pocity štěstí. Bylo to nepopsatelné.

Přišlo mi sice trošku líto, že platím 60 SEK (1 SEK = 3 Kč) za to, abych tu jen tak seděla, protože sedět můžu i doma. Ale doma bych se do takového krásného stavu vnitřního míru a naplnění asi nedostala a tohle za tu cenu vstupného rozhodně stálo. Pak jsem šla ještě na chvíli do sauny a pak už domů. A ty chvíle doma po bazénu a saunování byly nádherné!

Nic jsem nepotřebovala, jen tak prostě sama seděla v šeru svíček ve svém pokoji, poslouchala klidnou hudbu a zažívala neskutečnou tichou radost. Bylo to krásné.

Představ si, že se všechny tvé sny můžou splnit. Dokonce i ty, o kterých by tě to nikdy ani nenapadlo. Představ si, že můžeš mít, být nebo dělat cokoli, co si jen přeješ a jediný, na kom to všechno záleží, jsi ty sám. Co kdyby všechny hranice, které ti teď říkají „nejde“ a „nemůžeš“, existovaly jen v tvé hlavě?

Nevěříš?

Tak se pojd' začít do **životního příběhu** jedné obyčejné holky, která také dříve nevěřila. Jenže něco uvnitř ní stále hlodalo a hnalo ji vstříc dobrodružství a neznámu až nakonec došla do bodu, kdy si plní své sny jakkoli nemožné se na začátku můžou zdát.

V této knížce ti ukáže, jak si **splnila 5 největších snů** svého dosavadního života. V knížce, kvůli které odešla ze školy a odjela pracovat do Španělska i přes to, že španělsky neuměla ani pozdravit.

V knížce, které kromě ní samotné nikdo nevěřil a ona do toho i přes to šla, několik měsíců ve svém volném čase psala a pak si ji i sama vydala. V knížce, která ti dodá chuť, sílu a odvahu, jít si za tím, co si přeješ a plnit si své sny. Protože **když to zvládla ona, tak proč ne ty?**

Moc mě těší, že jsi ukázkou dočetl/a až nakonec. Jestli tě zajímá, co dalšího jsem v Abisku zažila, jaké to je překročit polární kruh a jak celý výlet dopadl a chtěl/a by sis knížku přečíst celou, tak si ji můžeš koupit na www.zuzkavavrova.cz/kniha ;-)

Pokud ještě nejsi rozhodnutý/á si knihu objednat, tak si zatím můžeš zdarma přečíst můj [eBook Cesta k duši](#) o tom, jak jsem během 13 dní přejela na kole téměř sama půlku Český republiky. Dozvíš se, jaké to je spát sama v lese pod širákem, mýt se v potoce, překonat sám sebe a vyhrát nad svými strachy. Poznáš, proč jediné limity, které existují, jsou ty v našich hlavách a spolu se mnou zjištíš, že svět je plný hodných lidí. ☺

A já se na tebe budu těšit třeba v [tištěné knížce Jak se plní sny](#) anebo na mém [blogu](#) a [Facebooku](#). ☺

Měj krásný den a žij život svých snů! ;-)

Pac a pusu posílá,

Zuzka Vávrová ♥

